

— И самъ Фернандо не бы сторилъ нищо
Нема въ Испанія сила достатъчна да са бори съ силата на инквизиціята.

— Но ако поискаше царьтъ, приложи Кармена, испанскійтъ царь!

— Кой? попыта Аиша . . . Филиппъ ли, или герцогъ де-Лерма? Филиппъ не бы ималъ тѣзи власть.

— А герцогъ де-Лерма не бы посмѣилъ да са опята, рече Пикильо, като си припомни що бѣ чулъ въ множеството на народа.

— Да, слѣдоваше Аиша, казватъ че той не е нито лошъ нито жестокъ. »

Туй подвърдѣніе благодари Пикильо, съ предположеніе съкогы че герцогътъ може да му е былъ дѣда.

« Исака да има въ рѣцѣ властѣта, и за туй бои са да са не развали съ инквизиціята.

— Чакайте, рече Кармена, отивамъ да кажж на леля си графинята д'Алтамира; тя подобрѣ отъ насъ познава Двора и сичкытъ работы. Тя е добра и челоувѣколюбива, и ще ны помогне поне съ съвѣтытъ си. Чакайте ма; ще са върж ей-сега. »

И излѣзе.

Като останж самъ съ Аиша, която са расхождаше въ стаята смутена и мълчелива, Пикильо я попыта :

« Надѣшъ ли са нѣщо отъ графиня д'Алтамира?

— Нищо.

— Прочее ще загинѣтъ онѣзи клетытъ!

— Ако загинѣтъ, ще загинѣтъ поне слѣдъ като са помжѣ да гы спасѣж! отговори Аиша. Проклятіе на оногози, който не помага на братьята си! »

И тя съзрѣ че Пикильо я гледаше очуденъ и повтаряше думытъ « братьята си! »

« Да, рече тя съ низкъкъ гласъ, тѣ сж твои братья, знаѣж го. Маврска кръвь тече въ жылытъ ти.

— Кой ти го каза?

— Никой; знаѣж го отдавно, отъ деня когато та видѣхмы първый нѣтъ на кръстопѣтя въ гората, когато ты паднѣ отъ небето или отъ дървото си, за да ни додешъ на помощь.